

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 284. szám

2016. november

Békesség

Szeretettel köszöntöm a kedves Testvéreket a novemberi újság lapjain. Nemrég kezdődött az idej tanév, most pedig már felhős, szinte téliesen hideg napokat élünk. Az idő múlásának gyorsaságával talán váratlanul érhet minket néhány esemény és változás, azonban tudjuk, hogy ezek éppúgy a javunkat is szolgálhatják. Bátorítom a Testvéreket, hogy ismerjük fel a változás, változtatás szükségességét a személyes és közösségi életünkben. Tekintsünk rá úgy, mint lehetőség, aminek segítségével formálhatunk másokat, és formálhat bennünket az Isten.

Egy ilyen gyakorlati bár kevésbé váratlan változás következik most a gyülekezeti újság életében is. A fenti „Békesség” megszólítás helyett írhattam volna: „Búcsúzás”. Eljött az idő, hogy elköszönjek a gyülekezet-től, a gyülekezeti szolgálatot pedig tovább adjam.

Személyes életemet tekintve tanulmányaim végeztével külföldön kaptam munkalehetőséget, melyet a következő hónaptól kezdve fogok betölteni. Számomra is sok ismeretlen és váratlan rejlik a jövőben, amire még nem tudom a választ, de mindezt a kihívást örömmel szeretném venni, tudva, hogy Istennek gondja van az öt szeretőkre.

A gyülekezeti újsággal kapcsolatban pedig illendő, hogy szolgálatom végeztével is mondjak köszönetet a vezetőségnek, hogy megbíztak ezzel a lehetőséggel. Az időszakos nehézségek ellenére szívesen foglal-

koztam az újsággal, nagyon örültem neki, hogy végre találtam testhez álló területet, ahol kipróbálhattam magam. Remélem pedig, hogy mindezzel a gyülekezet épülésére voltam. Köszönöm mindazon Testvéreknek is a segítséget, akik akár látványosan, akár a háttérből támogatták az újságot. Csak akkor olvashatunk, ha van, aki előbb megírja a cikkeket. Hálaomat fejezem ki, hogy az elmúlt egy évben példásan sok Testvér vett részt ebben a munkában. Szeretnék kérni és biztatni mindenkit, hogy ebben ne lankadjunk meg.

Az újsággal kapcsolatban ezentúl Simon Lídia testvérnőnél lehet érdeklődni és jelentkezni, ő pedig szintén meg fogja keresni a Testvéreket. Kérem, fogadjuk őt nyitott szívvel és testvéri szeretettel:

Széll László

Hiszek a szeretetben

Fehér szobánkban napsugarak járnak.
Kék őszi ég, nincs rajt egy kósza felleg.
Szívemben boldog, halk dallamok kelnek:
Hiszek a szeretetben.

Valamit kérve kértem, várva vártam,
s úgy tusakodtam a keserű „nem”-mel.
Most bízom, s várok békén, türelemmel.
Hiszek a szeretetben.

Tudom, hogy enyém. És tudom: a létem
szétosztogatni édes kötelesség!
Hogy mások is ujjongva hirdethessék:
Hiszek a szeretetben.

Túrmezei Erzsébet

Álarc nélkül

Linda Dillow női konferencia

Október 1-2. között itt Budapesten rendezték meg a második Linda Dillow konferenciát. Az első 2005-ben volt Debrecenben, amin ugyancsak részt vehettem, és szép élményekkel gazdagodtam. A sok elhangzott előadás jó beszélgetéseknek lett a témája.

Most is vártam a konferenciát, már nyáron készültem rá, szerveztem a vendégfogadást sógornőimmal, barátnőikkel. Sok erdélyi nőtársam, ismerősöm jött el, akik alig várták a találkozást.

Három kiváló előadónk volt: Linda Dillow, Darlene Kordic, Jessica Crisp, akik **álarc nélkül** beszéltek Istenélményeikről, megtapasztalásaikról.

Az előadások témái: hálaadás vagy panaszkodás, házasság, szexuális tisztaság, bensőséges kapcsolat Istennel, megelégedettség és hála, Istennek való odaszánás.

Az első előadás máris szíven ütött. A hálaadást és panaszkodást boncolgatta az 1 Kor 10:1-13 alapján. A pusztai vándorlás intő példája állt előttünk, a nép, aki bűnt követett el. Az erkölcstelenség bűnét, a bálványimádást, Istenkísértést, a panaszkodás és zúgolódás bűnét. A szemünkben az első három bűn talán súlyosabbnak tűnik, mint a negyedik, a panaszkodás, pedig az éppen olyan romboló és kapcsolatainkat mérgező bűn. A pusztító angyal halállal büntette ezért a népet a pusztában.

Statisztikai adatok szerint sokkal többet panaszkodunk, mint hálálkodunk, hálát mondunk. Mit szól a szám? Hálaadást, köszönetet ember és Isten felé, vagy panaszt, zúgolódást, zsörtölődést, óbégatást?

A szám lehet **kulcs** a férjem, gyermekeim felé, vagy **kézigránát**.

A panaszkodás veszekedésbe torkollik, rossz hangulatot kelt, pesszimizmusba hajt,

mit kéne még megszerezni, birtokolni, miért nem jó az, ami van, stb.

Istennek soroljuk fel panaszunkat (Zsolt 142:2-3), Neki öntsük ki szívünket elsősorban.

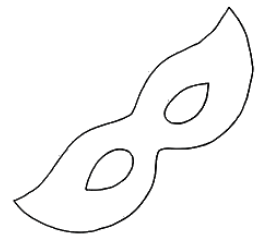
Mindig jó érzéssel tölt el, ha azt hallom, hogy a Nő felelős az otthon melegéért. Szép, izléses otthont teremteni a Nő dolga, igyekszem is rá, és a dicsérő szavak sem maradnak el.

Szerintem az otthon hangulataért is felelős vagyok, és szégyenkezniem kell, mert sokszor a szám panaszra nyílik, nem hálaadásra. A férjemet, gyermekeimet nem dicsérem, bátorítom, hanem „véletlenül” „kicsúszik a számon” a zúgolódás.

A pozitív gondolkodást újra kell tanulnunk! Hogy ez jobban menjen, egy kis karkötőt kaptunk, amire rá volt írva: **Nincs több panasz**. Nekem kettő is jutott... A feladat az volt, hogy a karkötőt tegyük először a jobb kezünkre, és ha panaszkodunk, akkor tegyük át a másikra. Hányszor kell megcserélnünk egy nap alatt, egy hét alatt?

Kezdjük el hálát adni saját magunkért! - szólt a felhívás a Filippi 4:8 alapján. Mi nők elégedetlenek vagyunk, saját magunkat se fogadjuk el, pedig innen ered a zúgolódásunk.

A három előadó saját életéből mondott el epizódokat, múltjuk nehéz, megrázó, megható pillanatait osztották meg velünk.

Mennyi nehézségen mentek át ezek az asszonyok, és felvállalták, hogy elmondják, leplezetlenül, álarc, szépítés nélkül! Hol jobbomon sírtak, hol baloldalamon, és én magam is, míg hallgattam őket.

Rájöttem, hogy Isten annyi fájdalomtól óvott meg eddig, annyi áldást adott, de annyi nehézségből is kisegített. Legyek érte **HÁLÁS!**

Gábor Sára

Az én hálám

Hálaadó napokra készülünk. Ezért, gondoltam, megosztom a Testvérekkel, most éppen miért vagyok hálás Istennek.

Szeptember 18-án 40 éves házások lettünk. Különös úton vezetett Isten egymáshoz bennünket. Ezt már több fiatalnak elmondtam biznyságul, Isten nagyságát és szeretetét dicsérve. Most férjemmel megpróbáltuk felidézni a „mindedig megsegített minket az Úr” mérföldköveit.

Eszünkbe jutotta történetek. Mennyi és mennyi nehézségbe ütköztünk, mikor otthonunkat építettük... Munkahelycsere éppen rosszkor. Aztán gyermekeink születése, egészségi gondok fiunk születésekor. Sok próba, harc másokkal, magunkkal, egymással. Ám rájöttünk hamar, hogy éppen annyi áldást, imameghallgatást, felülről jövő segítséget is elkönnyelhetünk, mint amennyi nehézséget.

Valahányszor jött egy gond, utána idejében jött a gondviselés. Elénk jöttek emlékeinkben olyan váratlan segítségek, amelyekről rögtön tudtuk, ezt csakis Isten tette, ember erre nem képes. A sok megtapasztalás növeli hálánkat és bizalmunkat Isten iránt. Tőle kértük, kaptuk egymást, így soha-soha nem vette le a tekintetét rólunk.

Homályos szemünk nem lát a jövőbe, de ami erre az írásra készített, egy ige, ami Isten ma reggel ajándékozott nekünk: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban” (Fil. 4:19). Pál apostol Istene a mi Istenünk is. Ő arról biztosít bennünket, hogy történjen bármi az életünkben, Ő a világ Ura, a leggazdagabb mindenben, megsegít továbbra is minket!

Kicsiny hitünkkel ráállunk az Ő ígéretére, így indulunk a nem látható évek felé.

„Az én Uram, az Úr, megsegít engem” – minket! (Ézsaiás 50:7) Hála érte!

Tassi Lászlóné

Ifjúsági rovat

Az ehavi ifirovatban egy rövid interjút olvashatunk *Simon Dórivál*, aki idén csatlakozott az ifjúsági csoporthoz. Nem ő az egyetlen, aki számára ez a tanév nagyobb változásokat hozott. Kérjük a testvéreket, szóval és imádságban is támogassák az fiatalabbakat.

Kamilla: Most ugye te is új sulit kezdtél, milyen iskola ez és miért ide mentél?

Igen, most kezdtem el a kilencedik osztályt a Képző-és Iparművészeti Szakgimnáziumban, vagyis a Kisképzőben, festészet szakon. Már hatodik osztályos korom óta szerettem voltam bekerülni. Nagyon boldog vagyok, hogy most ide járhatok, mert itt azon van a hangsúly és minden arról szól, amit szeretnék és szeretek csinálni. A tanítás, az órák, tanárok minden a képzőművészetről szól, és jó ebben a közegben tölteni a napot. Különösen a művészettörténet és a festészeti szakórák élvezetesesek számomra.

K: Szereted és jó az osztályközösség?

Igen, bár sokan vagyunk, ezért idő kellett, hogy összerázdjunk, de mostanra már mindenki megtalálta a baráti köreit.

K: Hogy érzed magad most így ifisként?

Nagyon szeretem a pénteki és a vasárnap reggeli ifiket és jól érzem magam ebben a közösségben.

K: Hogyan viszonyulnak az osztálytársaid ahhoz, hogy keresztény vagy?

Teljesen elfogadóak, semmilyen negatív vagy pozitív megkülönböztetést nem érzek emiatt. Tudomásul veszik, és mindenki tiszteletben tartja a másik világnézetét.

K: És végül hogy sikerült beilleszkedned az osztályba?

Lásd feljebb... na jó, nem. Most már nekem is kialakult, hogy kikkel barátozom, de általánosságban a többi osztálytársammal is jóban vagyok, kezdjük megismerni egymást.

Kiskunhalasi szolgálat

Október 23-án korán reggel Kiskunhalasra indult az énekkar, hogy együtt ünnepeljük a hálaadónapot a helyi gyülekezettel. Az út elején megcsodálhattuk a napfelkeltét, és Isten csodálatos alkotását az őszi tájban, a hirtelen ködbe boruló láthatárban. Jó volt beszélgetni a testvérekkel az utazás alatt.

Fél 10 körül megérkeztünk Kiskunhalasra, ahol Dobos Imre testvér részletes és kimerítő idegenvezetést tartott nekünk, amíg elértük az imaházat. Itt a helyi nőtestvérek forró teával és kávéval, frissen sült pogácsával és meleg szeretettel fogadtak bennünket.

A délelőtti istentiszteletet közös énekléssel indítottuk a helyi dicsőítő csapat vezetésével, majd énekkarunk hálaadó énekekkel és prózai gondolatokkal szolgált a gyülekezet felé. A délelőtti folyamán még kicsit hűvös volt a levegő a közösségi teremben, de ezt ellensúlyozta a testvérek szeretetteljes fogadtatása.

Délben közös ebéden vettünk részt a halasiakkal, ahol helyi specialitást kóstolhattunk meg, ebéd közben pedig alkalmunk nyílt a beszélgetésre, a testvéri kapcsolatok építésére.

Délután fél háromkor kezdődött az istentisztelet. A szolgálatok között hálaadó gondolatokat hallgathattunk meg az erzsébetiek és a kiskunhalasiak részéről. Nagyon tetszett Cservenyák Ildikó bizonyágtétele, melynek keretében felolvasott egy tanulmányt a hálaadásról. E szerint a hálaadás pozitív hatással van az emberekre mind fizikailag, mind szellemileg. A hálás emberek sokkal jobb egészségnak örvendenek, kevésbé hajlamosak a betegségekre. Persze ez nem jelenti azt, hogy aki hálát ad, azt elkerülik a gondok és a betegségek, de Istennek hálát adva mindez könnyebbé válik. Az élet számos területén nagyobb sikereket érhetnek el azok, akik hála helyett a panaszkodást választják. A lényeg számomra az volt, hogy fontos a hálaadás

minden körülmények között, és bármit is hozzon az élet, rengeteg okom van a hálára. Isten szeret és gondot visel. Ezt tapasztalatból tudom, és állítom.

Visszatérve a beszámolóhoz... Szóval délután egy nagyon szép hálaadó alkalmon vehettünk részt, és mivel az a testvér is megérkezett az imaházba, aki tudta, hogy hol kell felkapcsolni a fűtést az énekkar alatt, már a fizikai melegséget is megtapasztalhattuk.

Este 7 óra körül érzékeny búcsút vettünk a kiskunhalasi testvérektől, és Farkas Sándor buszvezető testvér irányításával elindultunk hazafelé.

Nagyon áldott és szép napot tölthettünk együtt, jó társaságban, kedves testvérek között, lelkiekben gazdagodva. Mindezért Istené legyen a dicsőség és a hála!

Végül hadd idézzem az énekíró szavait:

„Hála, köszönet a sok-sok jóért,
Isten napról napra gondol ránk.
Éltünk óvja, védi minden percben
Égi Jó Atyánk!”

Kánai-Simon Viktória

Megtérésem története

14 éves vagyok, baptista családba születtem, azóta a gyülekezetbe járok. A szüleimtől sokat hallottam Istenről, az imaházban és a hittanórákon is.

Egyik este áhítatot tartottunk. Anyukám az Úr Jézus eljövételéről, az utolsó idők jeleiről olvasott a Bibliából. Ez engem személyesen megérintett. Elkezdtem gondolkodni azon, hogy én is bűnös ember vagyok, ami rossz érzéssel töltött el. Ezután imádkoztam, megvallottam az Úrnak a bűneim. Kértem, hogy jöjjön az életembe, és legyen az életem Ura. Majd elkezdtem járni a törekvők órájára, ahol Béla bácsi sokat tanított és foglalkozott velem. Elhatároztam, hogy bemerítkezem, és az Úr Jézust követem.

Szabó Noémi

Izraeli úti beszámoló, avagy hogyan készül a sabich?

Tudjátok mi az a sabich? Hát én sem tudtam, míg Tel-Aviv egyik utcai büféjében nem ettem, merthogy ez egy nagyon laktató és finom pita étel. A sabich (kiejtése szabih, erős torok h hanggal a végén) igazából iraki eredetű népi étel, ami nagyon elterjedt Izraelben. Itthon én is elkészítettem ezt a közel-keleti szendvicset, melynek receptje a beszámoló végén olvasható.

Egy éve november végén végre elutaztam Izraelbe az ott élő barátnőmhöz és családjához (azért végre, mert előző évben mentem volna, de közbeszólt a háború). Egy Tel-Aviv közeli kibucban laktak, ami egy szokványos kis település, habár nincsenek kerítések, nem kell zárni az ajtót, szóval nekünk mégsem annyira megszokott.

Mivel rövid időre mentem, csak két kirándulás fért bele az időbe. Az egyik úti célom természetesen Jeruzsálem volt, amit egy helyi utazási irodával látogattunk meg a barátnőmmel. A másik úti célt rábíztam a családfőre, aki a Negev sivatagot ajánlotta. Igazából én az északi területekre látogattam volna el szívesebben, de azt gondoltam, hogy ő csak jobban tudja, és igaza lett. Csodálatos élményben volt részem. Azóta a sivatag számomra nem egy pusztaság, ahol nincs semmi, hanem egy csodálatos hely, ahol megpihenhetünk. És már Jézust is megértem, hogy miért a pusztába (sivatag) ment elcsendesedni, lelkileg erőt nyerni, közel lenni az Atyához. Nekünk is szükségünk van időnként kivonulni a világból pl. lelki megfáradás, útkeresés, nagy döntések előtt. Erre jó lehetőség a gyülekezeti csendesnapok program.

De kezdem az elején, és csak pillanatképekkel. Csütörtök hajnalban indultam el otthonról, és délelőtt érkeztem meg a Ben Gurion reptérre, ahol a macerás beléptetés után végre találkoztam a

barátnőmmel, majd vonattal bementünk **Tel-Aviv**ba. Gyalog indultunk el felfedezni a várost, egy felhőkarcoló 48. emeleti kilátójából megcsodáltuk a környéket (olyan gyors volt a lift, hogy majdnem lent, ill. fent maradt a gyomrom). A régi és új keveredett az utcaképben: omladozó ház mellett új vagy szépen felújított épület ékeskedett, és ez nem volt zavaró, ettől lett számomra érdekes a látvány. A kozmopolita metropolisz különleges hangulata magával ragadott. Átvágtunk a Karmel piac óriásira nőtt gyümölcsöktől, zöldségektől, különleges fűszerektől, kézműves termékektől roskadozó asztalai között. Az aranyhomokos tengerparton kicsit megpihentünk frissen facsart maracujalét szürcsölgetve, néztük a hullámokon lovagló szörfösöket, majd továbbindultunk Jaffa (a bibliai Joppé vagy Jáfó) óvárosa felé. Sétáltunk a szűk kis utcákon, kőfalak, kézműves boltok között, amíg végül ránk sötétedett. Jól elfáradva értünk haza a kibucba. Másnap pihenőnapot tartottunk, mivel alig tudtunk lábra állni az előző napi egész napos talpalás után, őstermelői piacon jártunk, beszélgettünk.

Szombaton autóba ültünk, és elindultunk a 140 km-re délre található Ein Avdat Nemzeti Parkba, mely a **Negev sivatag**ban fekszik, Bersebától délre. Az út menti beduin falvak és a „Vigyázat, teve!” figyelmeztető táblák kifejezetten új élményt nyújtottak nekem, európainak.

Utunk első állomása az **Ein Avdat kanyon** volt. Ehhez közeledve megálltunk az út mentén, és megcsodáltuk a dimbesdombos, álomszerű kősvatagot. Aztán leparkoltunk a jól kiépített parkolóban a kanyon bejáratánál, és elkezdtük túránkat. Döbbenetes látvány tárult elénk, ahogy haladtunk a kb. 3 km hosszú szűk szurdokban. A meredek sziklafalak tövében vezetett az ösvény, hol keskeny kőteraszon, hol kőbevált lépcsőkön lépkedve haladtunk a kanyon belsejében a sziklafalról lezúduló vízesés felé. A víz egy kis tóban gyűlt össze, mely a gátakkal szaggatott patakot

táplálta, így a partján gazdag élővilág telepedett meg végig a szurdokban.

A srácok (a barátnőm férje és két kisfiuk) megmászták a meredek sziklafalat a szűk lépcsőkön, vaslétrán. Mi, csajok pedig visszasetáltunk az autóhoz, és körbe kerülve, a kanyon végén felvettük a fiúkat.

Ezután a közeli **nabateus város** (Avdat) romjait vettük be, mely egy magaslaton áll az ókori fűszerút mentén. Az erődítmény lenyűgöző épületmaradványaival, égető-kemencéjével, szőlőprésével, a hegyoldalba vágott tágas lakóbarlangjaival és két bizánci templomával az ország egyik legfigyelemreméltóbb lelőhelyeinek egyike.

Vasárnap **Jeruzsálembe** mentünk buszszegyalogos városnézésre. Útközben David nevű idegenvezetőnk zsidó és keresztyén megközelítésből is bemutatta az országot és a vallási fővárost. A programunk az óvárosra koncentrált, de előtte egy magaslatról megcsodáltuk annak látképét a reggeli fényben. A Sion-kapunál léptük át az óváros falait, átsétáltunk a zsidó negyeden elhaladva a Cardo oszlopai mellett, majd elérkeztünk a Szent Sír-bazilikához, mely a Golgota sziklára és Jézus sírjára épült. Vele szemben egy mecsetből - számomra lélekölően - bömbölt az imára hívó müezzin. A Via Dolorosa útvesztőin mentünk tovább, meg-megállva a hagyomány szerinti stációknál. Majd visszakanyarodtunk, és néhány katonai ellenőrző ponton keresztüljutva a Sírátófalhoz értünk. A monumentális fal látványa megrendítő volt. Odamentem a tövéhez, kezemmel érintettem azokat a hatalmas köveket, melyek a második templomból megmaradtak. Imádkoztam. Olyan közel éreztem Istent. A kövek repedései közé kis cédulára imakérést helyeztem el, ahogy sokan előttem.

Az óvárost a Jaffa-kapun keresztül hagytuk el, ott várt ránk a busz, ami elvitt minket a Yad Vashem Holokauszt-történeti Múzeumhoz, mely a II. világháború idején lemészárolt 6 millió zsidó megrendítő

emlékműve. A rettenetet személyes vallomások, tárgyak, korabeli filmfelvételek, túlélők visszaemlékezései, makettek és dokumentumok segítségével mutatták be a látogatóknak. A kiállítás zezzugos folyosóit bejárva, egy-egy teremben leülve érezni lehetett a múlt borzalmait a levegőben. Szívszorító volt.

A kijáráthoz közel a következő felirat látható: Blessed be the Lord (Áldott legyen az Úr) piros betűkkel. A szavakat egy-egy koncentrációs tábor feketével írott neve (pl. Dachau, Majdanek) választotta el egymástól, és ez a mondat ismétlődött egymás után többször. Elszégyelltem magam a feliratot látva. A zsidók nem vesztették el a hitüket, még az átél szörnyűségek ellenére is áldják az Úr nevét.

És a megígért recept. A **sabich** hozzávalói: pita, humusz, főtt tojás, padlizsán, paradicsom, kígyóuborka, olívaolaj, petrezselyem, vöröshagyma, tahini (szezámmag krém, ezt én szépen kihagytam), só, bors. Adagolás kreatívan és ízlés szerint.

A hagymaszeleteket, felkockázott paradicsomot és uborkát összekeverjük egy kis olívaolajjal, sózzuk, borsozzuk. A padlizsánt kb. egy centis karikákra vágjuk, és kevés olajon megsütjük/grillezzük, majd kicsit megsózzuk. Jöhet az összeállítás: levágjuk a pita tetejét, belekenünk egy kanál humuszt, erre jönnek a sült padlizsán és főtt tojás szeletek, a paradicsomos salátakeverék, petrezselyem, végül egy kevés tahini. Jó sok egyszerű és tiszta íz, amelyek a végén éppen ettől állnak össze kerek egészé. Jó étvágyat kívánok hozzá!

Simon Lidia

Ui.: Ha valaki kedvet kapott egy izraeli körutazásra, keresse Dobos Imrét, aki éppen szervezi a tavaszi utat.

Könyvajánló

Timothy L. Sanford

Muszáj tökéletesnek lennem!

Miért? Miért? Miért? - hányszor halmoztam ezeket a kérdéseket és szegeztem olyan embereknek, akik nem látnak a színfalak mögé. Nem tudják, milyen lelkészgyerekek lenni, mégis mindig vigasztaltak, hogy sorsom így rendeltetett, ez az én keresztem. Szívemre teszem kezem, mert nincs értelme hazudnom: sokszor származott hátrányom abból, hogy szüleim lelkészek.

Mások mindig furcsán néztek rám kicsit, és azt hitték, más vagyok, pedig én is ugyanolyan gyerek voltam és vagyok. Méltatlankodtam sokszor és szegeztem Istennek a kérdést: miért az én életem ilyen?! Egy hosszas beszélgetést követően ajánlottak nekem egy könyvet, amivel lehet, hogy „könnyebb lesz”. Nem gondoltam, hogy egy könyv be tud gyógyítani 21 évnyi sebet és méltatlankodást. Mégis, ahogy fellapoztam a tartalomjegyzéket, megakadt a szemem jó néhány fejezetcímen. [„tönkrete szem apám szolgálatát”, „mások szükségletei fontosabbak, mint az enyém”, „Isten csalódott bennem” - sorolhatnám a többit is, mintha én adtam volna a címeiket.]

Hány és hány olyan vitám volt édesanyámmal, amikor felhívta figyelmemet a helyes viselkedésre. Nem értettem, mi rosszat is csinálhatnék, amikor megpróbáltam csak egy lenni a többiek között. Én is el akartam követni azokat a csínytevéseket, amiket a többiek, nem is merek belegondolni, hányszor hozhattam szégyent a fejükre. Édesanyám már akkor tudta, hogy a lelkészgyerekek viselkedését jobban figyelik a többiek, a gyermek viselkedésével a szülők nevelését bírálják.

Nincs tökéletes ember, mégis elvárják tőlünk, lelkészgyerekektől, hogy azok legyünk. Hogy mindig ott legyünk a templomban, hogy udvariasak és figyelmesek legyünk az emberekkel. Nevelésünkben pont annyi hiba van, mint mindenki másé-

ban, mégis úgy érzem: én többet kaptam! Sokkal többet, mint amit megérdemelhetnék. Olyan élményekre tettem szert, ami nem adatik meg bárki emberfiának: mások számára „elérhetetlen” embereket ismerhettem meg, elfeledett, titkos történeteket hallottam és keserűen szép sorsokat láttam. A hittantáborokban ott voltak a szüleim, így nem kellett beosztanom a pénzt, és mindig kaptam fagyit. A hittanórákon és a reggeli áhítatokon mindig értettem, mit szeretnének a szüleim a fiatalság szívére helyezni; mégis kézzelábrálva tiltakoztam, „*mint minden jó papgyerek*”.

Sokévnnyi tiltakozás és méltatlankodás végét jelentette, amikor egyszer Debrecen felé a vonaton rászántam magam, és elkezdtem a könyvet olvasni. Egy lemezjátszót említ az író, ami sokszor ugyanazt mondja a fejemben. Nekem is volt ilyen lemezem, amit sokszor feltettem. Döbbenet, azt hinné az ember, hogy minden sors egyedi. Mégis ezt a könyvet olvasva szinte az életemet és a testvéreim életét láttam magam előtt. Jó néhányszor újra- és újraolvastam a fejezeteiket, mert nem akartam elhinni, ami feketén-fehéren le van írva. Az emlékképek úgy törtek rám, mintha egy házibulit rendeztem volna a fejemben. Nem akartam újra átélni a vitákat, a hazugságokat és a csalódásokat, amit gyerekfejjel átéltem. Mégis megtörtént, felszakítottam azokat a sebeket, amelyekről azt hittem, nagyon mélyen elástam. Fájt, és képtelen voltam elhinni: igaza van a könyvnek. Letettem és Debrecenben hagytam. Nem akartam tovább olvasni és szembesülni még több igazsággal.

Fájdalmas egy könyvből megtudni, hogy az életem rossz része - amit 21 éve annak hiszek - nem is rossz. A következő hetekben sokat szemezttem a könyvvel, majd egy unalmasabb délutánon erőt vettem magamon, és újra fellapoztam. Már nem fájtak annyira a szavak. Tudtam, hogy minden így jó, ahogy van. Értékelnem tudtam azt a sok sok pozitívumot, amit kaptam az évek során, amit más nem kaphatott. Mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy mikor

hazamegyek és találkozom bárkivel a gyülekezetből, mindig érdeklődnek hogyan lettem felől. Igaz az az állítás, hogy egy egész gyülekezet nevelt fel. Tudták, ha rossz voltam, vagy ha a testvéreimmel veszekedtünk - ami nem is volt olyan hangos, mint ahogy édesanyám hallotta -, hogy hova szeretnék továbbmenni, vagy éppen merre voltam a hétvégén. Gyerekfejjel nem szerettem, hogy oly sokan ismernek és tudják: „ki fiaborja vagyok”. Mégis így, felnőtt fejjel örülök neki, és hálás vagyok.

Hálás vagyok a szüleimnek, a rokonaimnak, a gyülekezetnek, a többi lelkésznek és Istennek, hogy ilyen életem lehet. Nem állítom, hogy ne lenne olyan dolog, amit szívesen megváltoztatnék és kitörölnék.

A könyv elolvasása előtt még számos dolog volt, amit legszívesebben kitörölttem volna az emlékezetemből, de ez megváltozott. Szerencsére.

Most úgy látom, így kerek, és így szép az én történetem; így lettem az, aki. Bárki bármit mondjon, minden hátrányával és előnyével, fájdalommal és örömevel, így 22 évesen: büszke vagyok arra, hogy lelkészgyerek vagyok!

(forrás: www.parokia.hu)

Programajánló

2016.11.06. du. Bemérés / Evangelizáció
2016.11.13. du. Újpesti gyülekezet vendégszolgálat

2016.11.20. de. Mária & Márta női konferencia

2016.11.20. du. Előadás – dr. Reisinger János, téma: Iszlám és a Biblia

2016.11.27. du. Advent I. Férfikari est

2016.12.04. du. Advent II. Monodráma - Benedek Zsolt: A harmadik napon

2016.12.11. du. Advent III. Ifjúsági istentisztelet

2016.12.18. du. Advent IV. Idősek karácsonya, délután nincs istentisztelet!

NŐI KONFERENCIA meghívó

Mária & Márta – női konferencia a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezetben

Időpont: 2016. november 20. vasárnap, 9:00 – 12:00

Mindannyiunkban van egy Mária és egy Márta, „és Mária a jobbik részt választotta.” Lk 10:42

Egy konferencia minden nőnek, aki úgy érzi:

- nem elég jó keresztyén,
- nem szeret eléggé,
- nem tesz eleget,

de szeretne.

Előadó: Budai Evódia, a Barnabás Alapítvány elnöke.

A konferencián kapható lesz Budai Evódia 2017-es keresztyén női kalendárium, melynek megvásárlásával fogyatékkal élő gyermekek és felnőttek táborozását támogatják.

A részvétel díjtalan.

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Ifjúság bibliaóra: pénteken 18,00

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaház: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Katona Béla

Gondnok: Horváthné Császár Márta
Telefon: 284-46-04

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Széll László joachimszell@gmail.com

Gyülekezeti honlap elérhetősége: www.pbgy.hu